

หน้ากาก

บทที่ 30

หลายวันที่รหัทเจียบหายไปก่อให้เกิดความรู้สึกเจียบเหงาเศร้าซึม ทัดทयरู้สึกว่าโลกหมุนช้าและหม่นมัว เสียงเรียกจากโทรศัพท์ที่ใช้เฉพาะกับสองพี่น้องในยามบ่ายทำให้เธอสะดุ้งวาบ แปลกใจที่เห็นหมายเลขบนหน้าจอบอกให้รู้ว่าเรียกมาจากที่บ้าน เธอได้รับคำตอบเมื่อได้ยินน้ำเสียงโหยแห่งของระรินดังมาตามสาย

“ รินไม่ยากกวนคุณตัดเลย แต่ว่ารินติดต่อพี่ระไม่ได้ น้องหลิวไม่สบาย ตัวร้อนมาก รินไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ”

หญิงสาวไม่ซ้กให้เสียเวลา ฉวยกระเป๋าได้ก็ทิ้งที่ทำงานขึ้นรถขับออกไปทันที อีกเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมงในการจราจรที่พลดโปร่ง เพราะเป็นช่วงที่ผู้คนอยู่ในที่ทำงาน เธอก็จอดรถที่หน้าประตู

สองสาวพาน้องหลิวไปโรงพยาบาล นายแพทย์รับตัวไว้รักษา สงสัยว่าเด็กหญิงจะเป็นไข้เลือดออก

ระรินน้ำตาคลอ ยิ่งเห็นลูกสาวตัวน้อยร้องไห้จ้าขณะถูกมัดแขนไม่ให้เดินเพื่อตรึงสายน้ำเกลือเธอก็ร้องด้วย “ รินไม่ดีเอง เลี้ยงลูกอยู่กับบ้านแท้ๆ ยังปล่อยให้เป็นไข้เลือดออก ”

“ เรื่องนี้เกิดขึ้นได้กับทุกคน รินรักลูกขนาดไหนใครๆ ก็รู้ อย่าโทษตัวเองไปเลย ” เธอปลอบ โอบกอดเพื่อนหญิงรุ่นน้องเป็นระยะ จนระรินรู้สึกดีขึ้น

รหัทตามมาที่โรงพยาบาลทันทีที่ได้รับข่าวซึ่งระรินบอกฝากทางที่ทำงานของเขาไว้ ร่างโปร่งสมส่วนที่เห็นยืนอยู่ข้างๆ น้องสาว พยายามปลอบทั้งแม่และลูก ทำให้เขาอดนึกถึงเมื่อครั้งเธออยู่ในอ้อมแขนและเขารุกเร้ากล้ากรายเธอด้วยหัวใจปรารถนาได้ แม้กระนั้น ท่าที่ทักทายก็ออกจะเคร่งขรึม ความใส่ใจมากมายรวมทั้งสภาพของน้องและหลานทำให้ชายหนุ่มไม่อาจทำอย่างอื่นมากไปกว่านั้น

ท่าที่เคร่งขรึมห่างเหินของคนที่เขาเผ้าคิดถึงทำให้ใจหาย สีหน้าของเธอเจื่อนจางลงเมื่อทักตอบด้วยอาการเดียวกัน

น้องหลิวเริ่มอแงอีกเมื่อเห็น “ ลุงระ ” ที่รักเธอยิ่งกว่าพ่อแท้ๆ เสียงร้องไห้กลับมามาก แล้วลุกกับแม่ก็ช่วยกันปลอบโยนหลอกล่อ ทัดทยาถอยห่างออกมานั่งรอเศร้าๆ รู้สึกถึงความเป็น “ คนนอก ” ถามตัวเองว่าควรจะถูกจากไปเจียบๆ หรือไม่ ความรู้สึกในยามอยู่ในอ้อมแขนของชายหนุ่ม กลับมาก่อความบีบคั้นทำร้าย

ความรักและความปรารถนาไม่เคยจะให้คุณแก่ใคร ในเมื่อต่างคนต่างก็ไม่ใช่คู่ของกันและกัน

เธอลุกขึ้นหยิบกระเป๋าถือ รหัทหันมาเห็นจึงเดินมาหา

“ จะรีบไปไหนหรือ ”

“ แล้วฉันจะแวะมาใหม่คะ ” เธอไม่อาจมองชายหนุ่มเต็มตา ไบหน้าขรึมดวงตาคม เขย่าหัวใจเธอจนไหววาบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อชายหนุ่มมองเธออย่างเพ่งพิศราวกับจะโลมไล่ทุกตารางนิ้วบนไบหน้า

“ ฉันจะไปหาพ่อ ”

“ เขาเป็นยังไงบ้าง ”

น้ำเสียงแปร่งสะดุดความรู้สึก หญิงสาวมองชายหนุ่มอย่างหวั่นไหว หรือเขารู้แล้วว่าเธอเป็นใคร

สีหน้าของเธอทำให้รู้ตัว ท่าทีของชายหนุ่มจึงเปลี่ยนไปพูดอย่างกลบเกลื่อน “ ผมน่าจะไปได้เยี่ยมบ้าง มันยังงี้ๆ อยู่ แอบรักลูกสาวเขา แต่รู้ว่าพ่อเจ็บกลับทำเฉย ”

สีหน้าเธอหวั่นไหวขึ้นอีกครั้ง เขาพูดคำว่า “ รัก ” ออกมาแล้ว! แต่ว่ามันช่างเรียบสั้นราวกับเป็นคำพูดพื้นๆ ที่ไร้ความหมาย

เธอถอนใจอย่างผิดหวังที่ไม่อาจพบความลึกซึ้งใดๆ นอกจากรอยยิ้มที่ให้ความรู้สึกเค้างคว้างห่างเหิน

“ ไม่เป็นไรคะ ”

“ เขาเป็นอะไรหรือ ”

“ หมอบอกว่าเป็นมะเร็ง ” คำตอบไม่ได้เรียกความเห็นใจจากอีกฝ่ายเท่าที่เธอคาดหวัง

“ ร้ายแรงไหม ”

หญิงสาวพยักหน้า ประกายน้ำตาอาบขึ้น

เธอรอให้เขาพูดต่อ เมื่อไหร่จะพบกัน... ผมคิดถึงคุณมาก ... แต่ก็ต้องผิดหวัง อีกฝ่ายคล้ายลืมนั่นไปแล้วว่าเขาเคยก่อสร้างสัมพันธ์ กอดรัดเคลียเคล้าราวคนรัก หรือนั่นจะเป็นเรื่องปรกติธรรมดาสำหรับผู้ชายหนุ่มโสดเจ้าเสน่ห์เช่นเขา

จริงซิ เขาจุ่มใจถึงตัวและหัวใจเธออย่างสุภาพตั้งแต่ครั้งแรกที่พบกันแล้ว ในคืนนั้นเขาก็มีสาวน้อยหน้าหวานนั่งใกล้ พุดคุยและเต้นรำด้วย แต่ก็ยังปลื้มตัวมากกริ่มกริ่มกับเธอ เธอน่าจะเฉลียวใจตั้งแต่บัดนั้นแล้ว ว่าไม่ว่าจะหวัดหวังความสัมพันธ์ที่ จิริงยังยืนจากผู้ชายแบบนี้

“ ฉันทจะไปละคะ ช่วยบอกภาระรินแทนด้วยนะคะ ”

รหัทมองตามร่างบางเดินจากไป รู้สึกจิตใจไหวยวบ เขารู้ว่าเธอเจ็บปวด

วาทีที่กำลังจะตายเพราะโรคร้าย จาริตถูกผู้หญิงทั้งสองของตนทรยศ รหัทบอกตัวเองว่าเขาน่าจะมีความสุขกับความรูสึกษาแก้ไข แต่ทว่าสีหน้าท่าทีของทัตทยาทำให้เขารู้สึกหนักหน่วง...

เขากลัวที่จะเข้าไปใกล้เธอ กลัวความรู้สึกหวั่นไหวของตัวเอง เขาชิงชังตัวเองที่พุดว่าเกลียดเธอออกมาไม่ได้

ชายหนุ่มได้พบว่า แม้ไม่มีทัตทยา เขาก็ยังทำงานที่ซรั่มภีมอบหมายต่อไปได้ ยุพยงเป็นแหล่งข้อมูลที่ให้ประโยชน์มากกว่าเสียอีก ไม่ว่าเขาอยากรู้อะไร ยุพยงมีวิธีที่ฉลาดแนบเนียนกว่าทัตทยาที่จะหาคำตอบมาป้อนให้ ยุพยงกล้าถามจาริตขณะที่ทัตทยาไม่กล้า เขาควรจะทำมุกเท พลังกายพลังใจให้ยุพยง มากกว่าที่จะมาเสียเวลาสับสนกับความรูสึกของตัวเองที่มีต่อเธอ

ครั้นไม่มียุพยง แม่สาวกุหลาบก็พร้อมจะตามเขาไปทุกที่ ‘ คินนี่ไฟไปส่งกุหลาบกลับบ้านได้ไหม ’ เจ้าหล่อนถามเมื่อคืนก่อนซึ่งเขาแวะไปนั่งดื่มเหล้าหวังจะละลายความสับสนที่ก่อกวนอยู่ในใจ ‘ หรือถ้าพี่ยังไม่ว่าง จะพากุหลาบไปไหนๆ ก็ได้ ’

กุหลาบยังเป็นเด็กสาว อายุไม่ไกลยี่สิบปีสักเท่าไร เธอไม่ใช่คนที่จะยอมไปไหนๆ กับแขกคนใดก็ได้ แต่เขาเป็นผู้ชายที่ผู้หญิงมากมายยอมมอบราบคาบแก้วให้อยู่แล้ว

แล้วเขาจะต้องการทัตทยาทำไม.....

คนที่มาเยี่ยมในวันรุ่งขึ้นทำให้ระรินแปลกใจ ชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง ใบหน้าสะอาดสะอ้านแฝงไว้ด้วยความสุขุม กิริยาท่าทีสุภาพแต่ก็เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น

“ ทัตบอกว่าน้องหลิวไม่สบาย ”

สีหน้าท่าทีของชายหนุ่มเป็นมิตร ระรินคิดว่าความระแวงแคลงใจของพี่ชายต่อการมาของผู้ชายคนนี้ช่างไร้สาระ ในครั้งนี้ที่เธอกำลังมีความทุกข์เพราะลูกป่วย การมาของญาติทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นใจอย่างยิ่ง

“ ค่ะ ” เธอพาชายหนุ่มห่างออกจากหน้าเตียงที่เด็กหญิงกำลังหลับมานั่งลงที่เก้าอี้นวม “ รินไม่ดี เลี้ยงลูกคนเพียงคนเดียวแค่นี้ก็กลับปล่อยให้เป็นไข้เลือดออก ” นัยตาเธอซ้ำขึ้นอีกครั้ง

“ โทษตัวเองทำไม่ครับ คุณน่าจะโทษเจ้ายุงที่ปล่อยเชื้อให้น้องหลิวมากกว่า ” คำพูดเขาทำให้เธอยิ้มออก ญาติ ยิ่งรู้สึกว่าเขาเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่บอบบางอ่อนไหวและรักลูกเป็นที่สุด

“ วันนั้นรินติดต่อดีไม่ได้เลยต้องโทรไปหาคุณทัต แป๊บเดียวเธอมาถึงบ้าน พามาจัดการอะไรๆ ให้หมด รินทำอะไรไม่ถูกเลย ได้แต่ร้องไห้อย่างเดียว ” หญิงสาวพุดอย่างละอายใจ “ พอที่ระมา คุณทัตก็แอบกลับไปเงียบๆ รินยังไม่ได้ขอบคุณเลยสักครั้งเดียว รินนี่แยจริงๆ ”

“ วันนั้นผมก็แปลกใจที่จู่ๆ เขาวางโทรศัพท์แล้วออกจากออฟฟิศไปเลย แต่คุณรินไม่ต้องกังวลหรอกครับ ทัตเขารักเป็นห่วงคุณกับน้องหลิวอยู่แล้ว ผมคิดว่าเขาดีใจที่คุณรินนึกถึง แล้วก็ไม่ได้อยากได้คำขอบคุณอะไรเลย ”

หญิงสาวยิ้มได้ด้วยความรู้สึกที่ดีขึ้น เสียงทุ้มๆ มีกังวานเห็นอกเห็นใจให้ความรูสึกอบอุ่น “ อย่างน้อยรินก็ต้องโทรศัพท์ไป

ขอบคุณคุณทวด รินนี่ไม่ไหวจริงๆ เอาแต่เป็นห่วงลูกจนไม่ได้นึกถึงอะไรเลย ” เธอโทษตัวเองอยู่นั่นเอง

“ ถ้าจะทำให้รู้สึกดีขึ้น ทำไมคุณรินนี่โทรเดี๋ยวนี้เลยล่ะครับ ”

เขาหยิบโทรศัพท์ที่ออกมาส่งให้

สีหน้าของหญิงสาวบอกความยินดี เธอจดหมายเลข ฟังอยู่ครู่หนึ่งก็นิวหน้าอย่างผิดหวัง

“ คุณทวดปิดเครื่องไว้ ”

ภูติทเข้าใจดีว่าระรินต่อหมายเลขใด โทรศัพท์เครื่องนั้นตัดทนายขอให้เขาจัดหามาให้เพื่อใช้กับสองพี่น้องนี้เท่านั้น ในบางเวลาเธอปิดสัญญาณและซ่อนมันจากจาริต

เขารับโทรศัพท์กลับมาต่อหมายเลขให้ใหม่

ตัดทนายแปลกใจที่มีโทรศัพท์เรียกจากเครื่องของเพื่อนหนุ่ม แต่เสียงที่ได้ยินกลับเป็นเสียงใสๆ ของระริน

“ คุณทวด นี่รินพูดค่ะ ”

“ ระริน เป็นยังไงบ้างคะ น้องหลิวอาการดีขึ้นหรือยัง ”

“ อาการน้องหลิวยังทรงอยู่ หมอมาเจาะเลือดไปตรวจตลอดเวลา น้องหลิวรู้สึกตัวและร้องไห้ทุกครั้ง ” เสียงเล่าสั้นพอกับน้ำตาที่อยู่ๆ ก็ไหลออกมาเปียกแก้ม เธอยกมือขึ้นปาดโดยเร็ว ภูติทที่กำลังนั่งมองรู้สึกหัวใจไหววูบๆ

“ โห รินก็ หมอเขากำลังรักษาน้องหลิวอยู่แล้ว อย่าอ่อนแอสิคะ เดี่ยวน้องหลิวก็ใจเสียไปด้วยหรอก ” คนปลอมทำเหมือนตัวเองเข้มแข็ง เธอเองก็น้ำตาซึมเมื่อเห็นร่างจ้อยอยู่ในวงล้อมของแพทย์และพยาบาล ได้ยินแต่เสียงร้องไห้อย่างขวัญเสียดังผ่านออกมาเขย่าหัวใจเมื่อวันวาน “ ต้องเข้มแข็งไว้ อีกไม่กี่วันก็พากลับบ้านได้ แล้วไม่นานก็ลุกขึ้นวิ่งชนให้ปวดหัวได้เหมือนเดิม ”

“ รินก็หวังอย่างนั้น ” น้ำเสียงที่พูดต่อเจือหัวเราะ “ นี่คุณภูติทอุตส่าห์มาช่วยให้กำลังใจอีกคน ไม่อย่างนั้นรินคงแย่นะ ”

ขณะที่หญิงสาวกำลังพูด จาริตที่กำลังคุยกับสถาปนิกที่มาดูการแต่งบ้านก็หันมามอง ตัดทนายจึงถือโทรศัพท์เดินเสียงออกไป

“ ประเดี๋ยวตัดจะมาหานะคะ ”

“ ค่ะ แต่วาระบกวหรือเปล่านั้น ถ้าไม่ว่างก็ไม่ใช่ไร รินรู้ว่าคุณทวดเป็นห่วง ”

“ แฮม ไม่รบกวหรือคะ ถ้าบอกว่าไม่ให้มานี่ซิคะ จะรบกวมากเลย ”

เธอคุยอยู่อีกชั่วครู่ก็ขอพูดสายกับเจ้าของเครื่อง ภูติทรับโทรศัพท์คืนมาแนบหู พอเขาพูด “ ครับ ” เสียงเบาแต่ร้อนรนของตัดทนายก็กระซิบกลับมา

“ ภู ระรินไม่รู้ว่าเราเป็นใครนะ ”

ชายหนุ่มถอนใจ เสียงถามขริม “ แล้วตัดเป็นห่วงอะไร ”

“ อย่าเพิ่งบอกระรินนะภู ขอร้องละ ”

ดวงตาของชายหนุ่มหม่นมัวลง ตัดทนายกลัวที่สุดว่าพี่น้องจะรู้ว่าเธอเป็นลูกของคนที่ร่ำไห้เกลียดชัง พยายามปกปิดทุกอย่างไม่ให้อีกฝ่ายตามสืบรู้ได้

“ ผมให้เบอร์มือถือของผมไว้ได้ไหม เพื่อวาระรินต้องการให้ช่วย ” เขาถามขริมๆ

ตัดทนายนิ่งไป แต่วาระริน ไม่มีใคร มีภูติทอีกคนก็ดีเหมือนกัน

“ ได้ค่ะ ”

จาริตถามเครียดๆ ว่า “ มีอะไรกันหรือ ”

หญิงสาวซ่อนความรู้สึกไว้ในสีหน้า เธอถือโทรศัพท์เดินออกไปจากหนุ่มใหญ่เมื่อครู่ก่อน แต่เขาก็พอจะได้ยินบทสนทนาในตอนต้นๆ

“ เพื่อนของตัด... ระรินที่มีลูกเล็กๆ ที่คุณริดเคยทานข้าวด้วยใจคะ ลูกเขาเป็นไข้เลือดออก เมื่อวานตัดเป็นคนพาไปโรงพยาบาลเอง ”

“ อ้าว แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่า ”

“ อาการยังไม่รุนแรงค่ะ อยู่กับหมอแล้วคงไม่เป็นอะไร แต่เพราะว่าแกยังเล็กเหลือเกินก็เลยทำให้เป็นห่วงกันมาก ”

จาริตพยักหน้าแล้วไม่สนใจอีก หันกลับไปพูดกับสถาปนิกและหัวหน้าช่างตามเดิม ตัดทนายคิดว่าความจริงก็ดีเหมือนกันที่เขาไม่ได้รักหวงเธอจนคอยสนอกสนใจจับตามอง อยู่ด้วยกันมานาน

เธอไม่เคยทำตัวให้มีปัญหา

ทักทายไม่บอกจาริตว่าระรินโทรศัพท์จากเครื่องของภูติท กลัวว่า จาริตพบภูติทบ่อยๆ จะบังเอิญพูดถึงแล้วชักใช้จนเรื่องลูกกลม เธอหวั่น กลัวหวาดระแวงระไวไปหมด รหัทห่างเหินไปเฉยๆ กรีดเงื่อนไขบีบคั้น ทำร้ายความรู้สึกให้เจ็บปวด พ่อของเธอกำลังป่วย หากมีปัญหากับ จาริตอีกคน ทักทายคงไม่เข้มแข็งพอจะสู้กับชีวิตต่อไปได้

ความเงิบเหงาที่กลับมาคลุมคลุ้มมีพิษร้ายมากกว่าที่เคยเป็นมาก่อน... ก่อนที่เธอจะรู้จักรหัท ความเงิบเหงาเมื่อจาริตทิ้งเธอให้อยู่บ้านตามลำพังไม่เคยบีบคั้นให้เจ็บปวดลึกล้ำปานนี้ ในวันคืนหลังๆ นี้ทักทয়ার้องให้ออกมาอย่างไม่พยายามบังคับไว้อีกต่อไป เธอยืนรับลมเย็บเยียบอยู่ในระเบียงมืด แม่น้ำเจ้าพระยาทอดตัวอยู่เบื้องล่าง กรุงเทพมหานคร ราษฎร์สองประกายระยิบระยับ ท้องฟ้ากว้างไร้เดือนแต่ดวงดาวพราวไสว

แสงดาว สวยพราวดูเด่น เฟ่งเห็น เหมือนตาของเธอ... เธอเฝ้าแต่นึกถึงอ้อมกอดและจุมพิตของรหัทด้วยหัวใจโหยหา...

เมฆแปลกใจที่เห็นร่างสูงโปร่งในชุดว่ายน้ำมีเสื้อคลุมยาวสวมทับ ก้าวเข้ามาในบริเวณสระว่ายน้ำอีกครั้งหลังจากที่ห่างหายไปนาน เขาจับขอบสระเฝ้ามองเธออยู่อีกมุมหนึ่งไกลออกไปอย่างเงิบๆ เสื้อคลุมที่ถูกถอดออกเผยให้เห็นร่างบางระหงที่สมบูรณ์ได้สัดส่วน แขนขาเรียวได้รูป เธอรวบรวมไว้กลางศีรษะ ใบหน้าสีอ่อนเกลี้ยงเกลาไม่มีเครื่องสำอางใดๆ ตกแต่ง

เมฆนึกในใจว่าเธอสวยลึกล้ำอย่างนี้จึงจับมหาเศรษฐีพันล้านไว้ อยู่มือ ขนาดห้าปีผ่านไปแล้วและจาริตมียุพียงซึ่งสาวกว่าสวยเด่นกว่า แต่ก็ยังยืนยงที่จะแต่งงานกับเธอ

หญิงสาวหย่อนตัวลงในน้ำ วิกน้ำลูบหน้าตาเนื้อตัว อีกครู่หนึ่งก็เริ่มต้นว่ายน้ำเรื่อยๆ ตามความยาวของสระ

เขาแว่วเสียงยุพียงที่หยอกเย้าที่เล่นที่จริงว่า “พระเอกเหลว อีกตามเคย สงสัยว่าต้องส่งคุณระ ไปจัดการแทนชะละมั้ง... หยงอุตสำหรับพาคคุณจาริตไปเมืองนอกตั้งหลายวัน นึกว่ากลับมาจะเรียบร้อย เปล้า ไม่มีอะไรก้าวหน้าซักอย่าง...”

เขาวดีพลอยหน้าเสียว แต่ก็ยังเอาใจช่วย

“ไม่เป็นไรนา โอกาสยังมีอีกมาก ”

“ มันจะไม่ทันแล้วนะซี คุณรหัทหายใจเป็นบ้านใหม่ ขนาดไปกับหยงยังหาซื้อของมาแต่งบ้าน ถ้าบ้านเสร็จเมื่อไหร่เขาจะแต่งงานเมื่อนั้น แล้วเมฆจะเข้าหาัยทักทายได้ยังไง ได้ยินว่าจะจ้างยามมาเฝ้าบ้านตั้ง 2-3 คน ”

รหัทซึ่งนั่งอยู่ด้วยยังหันมาตบไหล่เขา

“ ว่าไงเมฆ จะถอยให้ผมลองบ้างดีไหม ถึงผมไม่เก่งเรื่องจีบสาว แต่เพื่อคุณหยง ผมจะพยายามเต็มที่ ”

“ หมั่นไส้ พ่อคนจีบสาวไม่เก่ง วันก่อนไปส่งกุหลาบถึงบ้านไม่ใช่หรือ มีคนบอกนะ ”

เวลาที่ยุพียงอยู่ด้วย กุหลาบจะปลื้มตัวไปนั่งกับแขกโต๊ะอื่น แต่ก็ไ่ม่วายมองมาบ่อยๆ สายตาของเจ้าหล่อนที่มองรหัทในยามเปลอทำให้เมฆแปลกใจ แม้สาวกุหลาบไม่เคยมีท่าทีหวั่นไหวกับเขามาก่อนเลย เขานึกถึงข่าวว่าเพราะเหตุใดพระเอกหนุ่มรูปหล่ออย่างเขา จึงไม่อาจจะสู้ผู้ชายหน้าตาธรรมดาที่ไม่เห็นจะมีอะไรโดดเด่นอย่างรหัท

เขาอยากรู้ว่าถ้าทักทายรู้จักรหัทมากขึ้น จะรู้สึกเหมือนสาวอื่นๆ หรือเปล่า เขายังนึกถึงภาพของคนทั้งสองในงานราตรีหน้ากากได้ชัดเจน รหัทบอกว่าเพิ่งรู้จักทักทายในคืนนั้นเช่นกัน แต่ทำที่ที่จุ่มเข้าพูดคุยอย่างเป็นกันเองเป็นสิ่งที่เมฆต้องยอมยกนิ้วให้ เขาเห็นร่างสูงจับเธอซ้อมจังหวะเต้นรำอยู่ข้างๆ แแนวโต๊ะอาหาร อีกครู่หนึ่งก็พาหญิงสาวออกไปนั่งคุยที่ระเบียงสวนนอกบริเวณงาน

เมื่อทักทายถูกตามตัวแยกจากไปและชายหนุ่มผู้นั้นกลับเข้ามาสู่ผู้คนอีกครั้ง เมฆจึงตามติดอยู่ข้างๆ ชายหนุ่ม เพราะเหตุนั้นเมื่อเบอร์บัตร์เต้นรำของรหัทถูกจับขึ้นมาเขาจึงรู้ก่อนใคร รหัทสาวทำไปยังฟลอร์ แต่แล้วก็เดินกลับมาด้วยท่าที่ขุ่นขี้ ปฏิเสธที่จะขึ้นไปบนฟลอร์

เมฆจึงยื่นมือออกไปขอใช้สิทธิ์แทน.....